

När vindarne börja sig lägga

Dikt av Birger Sjöberg publicerad och kommenterad i Birger Sjöberg-sällskapets årsbok "Mörka stränder, gröna sund" (1977).

När vindarne börja sig lägga som vardagens stormar och hat,
jag sitter vid hamnen med Frida och talar om framtidens stat.
Och stjärnorna tindra därovan och lysa, och det är så tyst,
så nästan man frestas att säga en ängel naturen har kysst.

Om ansvaret stillsamt vi viska, och linden den susar ibland,
men sakta som när ett andante skall dö under musikerns hand.
Och som när en rosenhäck fäller de djupröda blad på en gång,
så kvällsmolnet kastar sitt blomster på vattnet, ett rodnande fång.

Så sakta det skrovet försvinner helt hotfullt och svart bakom bron,
och vågen som väcktes ur sömnen än sorlar i ängslande ton...
Men stillheten kommer tillbaka och åter så synes det bli
den tystnad, som drömmen behöver att blomstra och växa uti...

Och stjärnorna skälva därovan och lysa och det är så tyst,
att nästan man frestas att säga en ängel naturen har kysst.
Och vågorna åter sig lägga, som vardagens stormar och hat.
Jag sitter i dunklet med Frida och talar om framtidens stat.